

LUČ

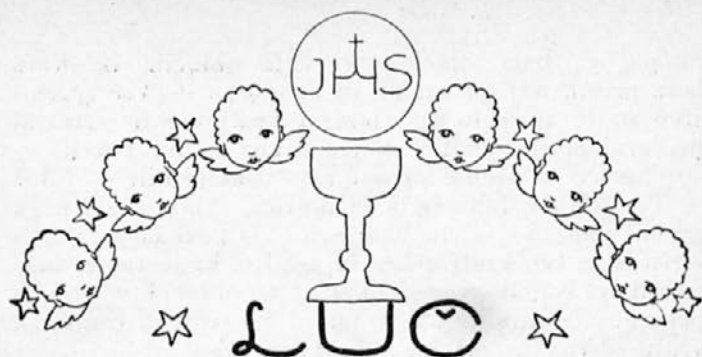
Navodilo

za izpolnjevanje „Jezusovih dni“.*

Na levi so vprašanja, ki ti jih stavi tvoja vest. Na ta vprašanja vsak večer odkritosrčno odgovori! Proti desni so prazna okenca za vsak dan v mesecu. Če moreš odgovoriti na vprašanje z »da«, naredi v okence istega dne križec! Ako pa bi moral odgovoriti z »ne«, napiši ničlo! Jezus bo tvojega prizadevanja vesel in te bo blagoslovil. Kdor dejansko ne more iti k sv. maši ali sv. obhajilu ali Jezusa obiskati, pa bi to rad storil, naj napiše v okence črko »ž«, kar pomeni, da je obudil željo.

Kristus, kraljuj!
Kristus, zmaguj!
V hostiji sveti
nam gospoduj!

* Obrazec za »Jezusove dneve« najdeš na predzadnji strani ovitka.

LETO IV.

OKTOBER 1938

Štev. 2

Naj živi Kristus-Kralj!

Tam daleč za visokimi gorami je živel fantek, otrok dobrih in blagih staršev. V svoji mladi, trmasti glavici si je nekoč domislil: kaj bom vedno doma, pokoren na vsako besedo; v svet pojdem, svoj gospod bom.

Zbežal je. Šel je daleč, daleč proč od doma in zašel v puščavo. Nikjer ni bilo žive duše, le divje zveri so tulile okrog njega. Strah ga je obšel, postal je lačen, a ni ga bilo, ki bi mu dal jesti. Zajokal je, začel klicati očeta in mater; pa predaleč sta bila, da bi slišala njegov glas. Upehan se je zgrudil in obležal v blatu.

Pa je prišel mimo imeniten kraljevič. Ko ga je opazil oslabelega in umazanega, se mu je zasmilil, stopil s konja, ga pobral, poljubil ter dejal: »Domov ga ponesem,

okopal ga bom, oblekel v svoja oblačila in očeta bom prosil, naj ga vzame za svojega.« — Vse spremstvo se je zgrozilo nad tem, a kraljevič je vztrajal pri svojem in zgodilo se je, kakor je bil rekel.

Srečen ta dečko, kajne? Kdo neki je bil? — Kdo? — Tvoja duša, Lučkar in Lučkarica, v blatu izvirnega greha umazana. — In kraljevič? — Poznaš ga. Jezus Kristus je bil, kralj nebes in zemlje, ki je tvojo dušo očistil v kopeli svetega krsta, te oblekel v obleko posvečujoče milosti ter te izbral za svojega brata, za svojo sestro, za otroka nebeškega Očeta.

Pri svetem krstu ste se prvič srečali s Kristusom-Kraljem, čigar praznik obhajamo zadnjo nedeljo v oktobru. Toda takrat še o tem niste nič vedeli. Niste se še zavedali, da ste s krstom postali Jezusovi bratje in sestre. A rastle ste, prišli ste v šolo in približal se je dan prvega svetega obhajila. Stali ste pred oltarjem in Jezusu govorili: »Jezus, tebi živim, tebi umrjem, tvoj sem živ in mrtev.« Velik dan je bil to za vas, dan, ko ste odprli svoja srca, da je vanja prišel Jezus v sveti hostiji, ko ste se odpovedali hudemu duhu, ki se s svojimi pomočniki — hudobnimi ljudmi neprestano trudi, da bi Jezusa-Kralja premagal, ga vrgel s prestola in sam zavladal v vaših srcih. Jezus je bil takrat vesel vaše krsne obljube, sprejel je vašo prisego in zdaj upravičeno pričakuje, da vas ne bo premagala nepokorščina, jeza, trma in neodkritosrčnost, ampak da boste vedno radi ubogali, govorili vedno resnico in se med seboj ljubili. Nikar ne pustite, da bi se Jezus motil v svojem prepričanju, temveč z besedo in dejanjem povejte vsemu svetu, da je vaša nepremagljiva volja in zahteva:

»Naj živi Kristus-Kralj, naj vlada vsem in povsod, naj ga priznavajo vsi brez izjeme za neomejenega kralja naših duš, naj vsi brez razlike vzklikajo: Kristus, kraljuj, — Kristus, zmaguj, — v hostiji sveti nam gospoduj!«

P. Tarzicij Toš.

Siao Čong-ce, mali misijonar.

(Konec.)

Med potjo se zdravnik ni mogel nagledati dečka. To je dober otrok, si je mislil, njegovega srca še ni omadeževala hudobnica s svojimi slabimi nauki in zgledi. Ker sam nimam nobenega otroka, bi bil vesel, ko bi mogel tega posinoviti.

Prišedši v mesto se je usmiljeni Samarijan potrudil, da je umirajočo brž spravil v bolnišnico, kjer je čez nekaj ur izdihnila, ne da bi se zavedla. Deček ni mogel zadrževati solz in je ihtel. »Kaj bo z menoj,« je tarnal. »Sam sem, brez pomoči!«

Zdravnik mu položil roko na ramo. »Lepo od tebe, da jokaš za to grdobo, ki ti je povzročala samo trpljenje. Vidi se, da imaš dobro srce. Le potolaži se in si obriši solze, tvojega trpljenja je konec. Jaz nimam nič otrok. Ali hočeš biti moj sin?«

Deček se je vrgel dobremu zdravniku v naročje. »Jeli to res? Ali je mogoče? O kako ste dobri, kako rad vas bom imel!«

2.

Minilo je pet let.

Bil je lep, jasen, sončen julijski dan. Pod velikim drevjem, ki obdaja Zmajsko pagodo na pobočju prijazne gorice najdemo oba prijatelja Siaoja in njegovega rednika gospoda Liu. Senca je kot nalašč za počitek. V travi cvrčijo murnčki, obzorje se koplje v pekočih sončnih žarkih. Prijatelja gresta počasi po stezi proti templju. Ustavita se na lepem dvorišču, ki ga od dveh strani obdajajo lope z okroglimi strehami. Naproti jima pride star vratar in nekaj majhnih boncev, ki ju peljejo v sprejemno dvorano.

Ko sta prišla na vrh stopnic iz rdečkastega granita, sta stopila v krasno sobo. Oprema je bila iz slonove kosti, okrašena s školjkastimi liki. Stene so bile opažene z barvano svilo z izredno lepimi podobami in pestrimi prizori, ki predstavljajo glavne poteze iz Budovega življenja. Častiljiv bonec ju lepo pozdravi z običajnimi pozdravi in se jima globoko prikloni, kot da bi jima hotel izkazati prav veliko spoštovanje. Saj je gospod Liu daleč naokoli znan zdravnik in goreče vdan Budi. Bonec jima prinese na srebrnem pladnju nekaj skodelic čaja ter štiri ali pet krožnikov s pecivom in sladkarijami. Prijazno povabi oba gosta, naj sedeta in jesta. Polagoma je pogovor postal bolj domač in gospod Liu je povedal boncu, zakaj je prišel: »Moja žena je že več dni bolna. Precej zdravil sem že poskusil, pa nič ne pomaga. Čim dalje slabša je. Prišel sem torej prosit Budo, da bi ji vrnil zdravje.«

Bonec se nasmeje in pravi: »Zaupajte, v našega velikega boga, samo on more uslišati vašo prošnjo. Pojdite, povedem vas v njegovo svetišče. Kar z menoj.«

Cez pet minut so bili vsi trije pred velikansko pagodo. Pri vratih bi bili skoraj oslepelili zaradi hitrega prehoda iz dnevne svetlobe v polmračno poslopje. Ko so se jim oči privadile na medlo svetlobo svetilk iz barvanega stekla in na poslikani papir na stropu, so opazili nekaj predmetov: posode, oljnate svetilke, bandera in banderca z zlatimi napisi, ki so visela na brunih izpod stropa, ogromne bakrene plošče na kričeče poslikanih stenah...

Prav v ozadju sedi orjaški kip Bude, ki se naslanja na lotosov cvet. Levo roko drži na velikem okroglem trebuhu, desno pa dviga, kot bi hotel blagoslovljati.

Liu takoj pade na obraz. Siao pa ostane vzravnan kljub zdravnikovemu ugovarjanju. Odkar namreč hodi v šolo h krščanskemu učitelju, nič več ne veruje v malike, čeprav njegov dobrotnik zaradi tega obupuje.

Bonec vzame molitveni mlinček in precej časa ni slišati drugega kakor goreče prošnje zdravnika in ropotanje mlinčka. Nato sežge nekaj kadila, da se njegov prijetni in težki vonj razprostre po vsej pagodi. Liu se še nekajkrat vrže na tla in zmedeno pogleduje mladeniča, ki stoji ob strani, kot da bi se norčeval iz bogov in obredov.

V spremstvu bonca pridejo spet do vrat in krenejo proti vasi. Med potjo Liu nagovarja Siaoja, ta pa mu spoštljivo, a tudi odločno odgovori: »Ne verujem več v kamnitne in ilovnate bogove, ampak v enega samega Boga, stvarnika nebes in zemlje. Samo to želim, da bi vam mogel pokazati resnico te vzvišene vere in z vami vred sprejeti sveti krst.« Gospod Liu je žalostno vzdihnil, rekel pa ni nič.

Stopita v veliko, svetlo in zračno sobo. Malo pohištva je notri, nekaj stolov in velika postelja, v kateri leži gospa Liu čisto bleda in suha, kakor senca.

»Sta se vrnila?«

»Da. Prišla sva iz pagode,« odgovori mož. »Budo sva šla prosit, da bi te hitro in popolnoma ozdravil.«

»Ah, bojim se, da je malo gluha,« je rekla žena in pomenljivo pogledala Siaoja.

Gospod Liu je šel iz sobe in se pripravljaj, da odide k nekemu bolniku. Siao in bolna žena ostaneta sama. Žena se s težavo nekoliko dvigne in pravi: »Čutim, da gre z mano proti koncu, zato, otrok moj, poučuj me še naprej v krščanski veri.«

»Dobra mama, ali veruješ v Boga Očeta, stvarnika nebes in zemlje, v Jezusa Kristusa, njegovega edinega Sina, našega Zveličarja in Odrešenika in svetega Duha Tolažnika?« — »Da, trdno verujem!«

»Ali hočeš, da ti povem, kar nam je učitelj drugi dan pripovedoval o dobrem in usmiljenem Jezusu? — Rekel je, kako je Jezus rad občeval s preprostimi ljudmi. Njegovi izbrani učenci so bili nevedni ubogi ribiči, ki so se

preživljali z ribolovom. Hodil je v beli svetli obleki, za njim se je gnetla velika množica, v katero so se pomešali celo gobavci. Vsi so strmeli vanj in poslušali besede življenja, ki so prihajale iz njegovih božjih ust. Hodili so za njim po peščenih obali in po širokem polju, po sončnih dolinah in na goro, kjer je vse opominjal, naj poslušajo njegov nauk in potrpežljivo prenašajo trpljenje, da bodo dosegli nebeško kraljestvo.

Vsem je dobrote delil. Ozdravljal je bolnike, gluhih dajal sluh, slepim vid, hromim, da so hodili. Iz grešnic, ki se je skesala, je napravil svetnico. Kadar je počival pod oljkami, je jemal v naročje otročiče, jih objemal in jim govoril: »Pustite jih k meni, kajti le tisti bodo prišli v nebesa, ki so njim podobni. Misliš, dobra mama, da te bo ta dobri Bog odbil od sebe?«

»O ne, a da dosežem to srečo, moram prejeti sveti krst.«

»Da, sem že mislil na to. K učitelju pojdem in ga poprašam, kaj vse je potrebno za ta zakrament, in jutri boš krščena.«

Noč je bila huda za ubogo ženo. Zjutraj je tako težko sopla, da se je Siaoju zdelo, da je čas za krst. Sklonil se je čez ležišče umirajoče in jo vprašal: »Dobra mama, ali se hočeš odpovedati bogovom in po krstu priti v naročje sv. Cerkve?«

»Da, ljubi moj otrok!«

Siao je zlil blagoslovljeno vodo ženi na glavo in med tem izgovarjal: »Mali ya (Marija), jaz te krstim v imenu Očeta in Sina in svetega Duha.«

Žena je vedno težje dihala. Siao je poklical Liuja. S težavo je odprla gospa oči in se poskusila nasmehniti možu. Komaj je še zajecjlala: »Umiram kristjana! Stori tudi ti tako. Siao te bo pripravil, poslušaj ga in z njim vred sprejmi sveti krst. O kako sem srečna. V nebesa grem, Boga grem gledat.«

V tem trenutku je prodrli sončni žarek v sobo, se poigral na blazini umirajoče žene in hitro izginil. Prav tedaj se je zaslišal globok vzdih in gospa Liu je čisto obledela in z nasmehom na ustnicah izdihnila. S sončnim žarkom je odhitela tudi njena duša.

— — —

Po nekaj mesecih sta sedela gospod Liu in njegov posinovljenec na vrtu. Bila je noč. Luna je s svojo svetlobo zakrila zvezde. Žabe so se prepirale po jarkih, z drevja se je slišalo otožno ptičje petje.

»Oče, ali se še spominjaš prvega pouka iz krščanskega nauka?«

»Da, še se ga spominjam. Od tedaj sem se že mnogo naučil in veliko, veliko premišljeval. In danes...«

»In danes?« vpraša mladenič v skrbeh.

»Verujem, da je edino Kristusova vera prava.«

Hitimo k božji Materi.

P. Francè Ačko.

1. Hi - ti-mo k bo-žji Ma-te-ri, saj ra-da nas i-
2. Med an-ge - li ne - beš-ki-mi i - ma svoj pre-stol
3. Pro - si-mo bož - jo Ma-mi-co, naj ču-va Je - zu-

ma! Ne - si-mo ji naj - lep - ši dar Go-
zlat in du - ši-cam o - čišče - nim je
sa, da nih-če nam ne ukra - de ga iz

spo-da Je - zu - sa. Ne - si-mo ji naj-
Je - zus bož - ji brat, in du - ši-cam o-
či - ste - ga sr - ca, da nih-če nam ne

Janez Veider:

Kneginja Ema — naša prva svetnica.

Gotovo ste že čuli, dragi Lučkarji, o naši novi in prvi svetnici sv. Emi. Morda je celo kdo izmed vaših zadnjič poromal skupno z našim škofom na njen grob v koroško Krko. Gotovo pa vam ni še znano njeno življenje.

Zato vam ga bo letos vaša »Luč« skušala obsvetliti. Vsak mesec vam bo pokazala v besedi in sliki majhen odstavek iz življenja te prve slovenske svetnice.

Danes pogledjmo njeno mladost. Kneginja je bila rojena okrog l. 970. na slovenskem Štajerskem v starodavnem, zdaj že podrtem gradu Pilštanju. Njen stari oče Svetopolk je dobil od cesarja mnogo posestev na Koroškem, Štajerskem in Kranjskem. Tako je postal pravi knez našim takrat tako zatiranim prednikom. Kaj lepo je mati Ina vzgajala svojo hčerko. Njeno največje veselje je bilo, da je sklepala ročice svoje hčerke Eme k molitvi. Pa tudi v branju, pisanju in dobrih delih je mati hčerko zgodaj izučila. Da bi se mala kneginja še bolj izobrazila, so jo skrbni starši poslali na dvor k cesarju Henrikmu in cesarici Kunigundi, ki sta tudi

živela tako sveto, da sta oba postala svetnika. Tu je postala Kunigundi dvornica. Tudi na cesarskem dvoru je Ema ostala dobra in nedolžna. Njeno veselje je bilo udeleževati se službe božje in opravljati dobra dela. Posebno je skrbela za bolnike in revne otroke, ki jim je bila kakor mati. Ni čuda, da so jo starši z največjim veseljem sprejeli, ko se je tako dobra in usmiljena vrnila na pilštanjski grad.

Korajža velja.

(Dalje.)

»Tako, dedek: Hotel sem lestev vzeti proč in jo nasloniti na steno, pa se je prevesila in padla na steklenjačo.«

»Kje pa je lestev bila?«

»Tam je stala, najbrž je Luka imel na češnji nekaj opraviti.«

»Tebe pa so mikale češnje, kar jih je še na drevesu, ne?«

»Da, dedek,« zardi Božo od sramu.

»Glej, Božo, ali nisi bil nekoliko preveč lakomen, ko vendar vsak dan dobiš sadja, kolikor ti je treba?«

Božo je zardel še bolj, saj je ded po pravici povedal. Tedaj pa se je zanj potegnila babica.

»Dedek, nikar fanta ne kaznuj! Tako pogumno je povedal resnico, da mu kazen res lahko odpustiš. Ali ni tudi tebi najbolj dišalo tisto sadje, ki ga nisi smel trgati? Pa tudi skušnjava je bila za Boža hudo velika, ker je bila lestev že prislonjena.«

»Babica, ti mi fanta razvajaš! Fantič moj« — vzel ga je med kolena in mu roke položil na rame — »kdaj se boš naučil, da je treba tuje stvari pustiti pri miru? Češnje niso bile tvoje! Pa tudi nepokoren si bil, ker sem ti že dostikrat rekel, da sadja ne smeš sam trgati, saj še ne veš, kaj je zate dobro in kaj ne. Samo zato ti danes kazen odpustim, ker si vse po pravici povedal. Zapomni pa si, da ne maram več, da bi mi pobijal šipe in babici lomil najlepše cvetlice!«

Božo je bil tih in je nekaj napeto premišljeval. Potem pa je rekel:

»Dedek, rajši me kaznuj, da si bom bolj zapomnil. Saj vse sproti pozabim. Vse mi gre pri enem ušesu noter, pri drugem pa ven, in spet naredim ravno tisto, česar ne bi smel. Kar steklenjačo in cvetlice pojdi pogledat. Joj, kako mi je hudo!«

»Morda bi bilo res najbolje, da te kaznujem, ker bi si bolj zapomnil in se laže varoval neumnosti. Ker sem pa že rekel, da ti kazen odpustim, besede ne bom snedel.«

»O, dedek, zdaj pa res ne bom nobene neumnosti več naredil! Hočem na to misliti, nočem pozabiti!«

2. Spet ni bilo prav.

»Slišiš, Metka,« je Božo tisti večer rekel hišni, ko ga je spravljala v posteljo, »ali mi lahko poveš, kaj ljudje napravijo, da kakšne stvari ne pozabijo? Dedku sem namreč obljubil, da njegovih besed prav gotovo ne bom pozabil, pa se le bojim, da jih bom. Saj sama veš, da pri tebi prav tako pozabim, kar ti obljubim.«

»Na kakšno stvar pa bi rad mislil?«

»No, da lestve ne bom več spuščal na steklenjačo, da šip ne bom pobijal in cvetlic ne lomil. Jezusu sem to trdno obljubil, pa se le bojim, da spet pozabim.«

»Jaz pa mislim, da kaj takega sploh pozabiti ni mogoče! Dedek in babica sta s teboj res predobra. Če bi mene vprašali, bi rekla, naj ti jih naložijo toliko, da si zapomniš.«

»Saj ravno zato si hočem zapomniti, ker mi je dedek odpustil. Upam, da mi je odpustil tudi Jezus. A zdaj mi vendar že povej, kako naj naredim, da ne pozabim!«

»Včasih sem videla, da si ljudje, ki imajo slab spomin, na žepnem robcu napravijo voz, da česa ne pozabijo.«

»Zakaj pa voz?«

»No, zakaj? Če primejo robec v roke in na njem vidijo voz, se precej vprašajo: zakaj sem pa ta voz napravil? Pa se takoj spet spomnijo.«

»Dobro, tudi jaz bom tako napravil.«

Metka pa še slutila ni, kaj bo iz tega njenega nasveta nastalo. Ko je drugo jutro stopila v otroško sobo, je bilo vse kakor začarano. Vozli, povsod sami vozli! Vozli na brisačah, vozli na rjuhah, vozli na spalnih srajcah, vozli na Doričinem predpasniku, vozli na Metkinem predpasniku, vozli na rokavih njene obleke. Prav tako je bilo v obednici. Ko je gospa stotnikova stopila vanjo, ni vedela, kaj naj si misli. Povsod sami vozli: v zavesah, v namiznih prtihi, v prtičkih, še celo stotnikov svileni robec, ki je moel iz žepa, je imel debel voz. Prav gotovo je to spet Božovo delo! Vsa iz sebe pa je bila, ko je celo na prekrasnem čipkastem prtičku, ki ga je pred nekaj dnevi dobila v dar, zapazila toliko trdih vozlov, da se je prtiček pri odvozlavanju ves raztrgal in so ji v rokah ostale same preluknjane krpe.

»Ali je to spet tvoje delo, sinko moj?« je stotnik ves razburjen vprašal. »Kaj naj vse to pomeni?«

»Oh, dedek,« je rekel Božo, »Metka mi je rekla, da si ljudje napravijo v žepni robec voz, kadar kakšno stvar nočejo pozabiti. In jaz vendar nočem pozabiti, da

lestev ne smem spuščati na steklenjačo! Žepnega robca pa skoraj nikoli ne uporabljam, zato sem naredil vozle na vse, kar vidim, samo da ne pozabim, kaj sem obljubil tebi in Jezusu. Da, če bi imel brado, kakor jo imaš ti, bi si tudi na bradi naredil vozle, ker brade ne bi izgubil, kakor izgubljam žepne robce. Čakaj, poskusil bom, če bom mogel svoje lase zavozlati.« In že je z rokami v svojih temnih kodrih.

»Fantič moj, to je neumnost! Le na to misli, da ne smeš nobenega vozla več narediti! Si razumel?«

»Da, dedek.«

(Dalje.)

Balončkova misijonska pot.

(Piše urednik.)

Oho — glejte si no. Balončku zastavi pot prelep rjavi hrošč. Ta mi pa zna biti v izdatno pomoč, si misli fantič in skoči z voza. Spoštljivo se odkrije, malce se odkašlja, nato pa prične: »Gospod hrošč, oprostite, da vas motim.

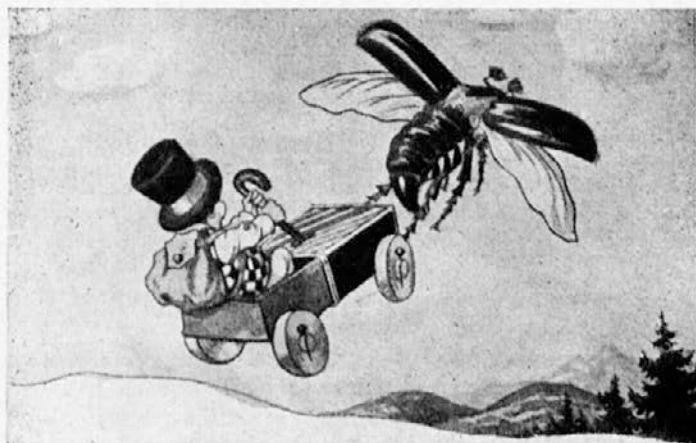

»Gospod hrošč, oprostite, da vas motim...«

Sem namreč Balonček in tudi misijonar; spreobrniti nameravam ves svet. Ker pa je to na zemlji nemogoče, bi se rad dvignil na oblake — toda oblaki so tako visoko...«

»Že dobro, že,« zagodrnja rjavi gospod. »Vidim, da si plemenit dečko. Sedi v svoj prijazen avtomobil in primi za volan!«

Kot bi trenil je skočil Balonček v škatlico in pograbil palico. Hrošč pa je razprostrl svoja krila, pograbil sprednji

Vožnja na oblake.

dve kolesi vozička z zadnjimi nogami in odrčal kvišku proti oblakom. To vam je bila vožnja! Deček si ni upal pogledati na svet, ki je pač vedno bolj ginil v daljavi, krčevito se je oklepal volana in trepetal od groze. Pa kar naenkrat je voziček obstal, hrošč je izginil, pred zavzetim Balončkom pa je stal čudovito lep angelček, ki se je preplašenemu fantku ljubeznivo smehljajal. Balonček

Z angelčkom sta si postala v trenutku najboljša prijatelja.

se je polagoma zavedel; došel je torej na oblake in misijonar, ki je spremenjen v angelčka, ga pozdravlja. Gotovo se bo zdaj tudi sam spremenil v tako lepo krilato bitje: iz nahrbtnika mu bodo vznikle peruti, izpod cilindra pa mu bodo privreli zlati kodrčki.

Z angelčkom sta si postala v trenutku najboljša prijatelja. Navdušeni misijonarček mu je na dolgo in široko tolmačil namen svojega prihoda na oblake ter mu dokazoval, da bo spreobrnil s tega oblaka ves grešni in zakrknjeni svet. (Dalje.)

Tri poslednje želje.

Med mnogimi duhovniki, ki so na Španskem morali dati svoje življenje zaradi tega, ker so bili duhovniki, je tudi Don Llado, kanonik v kraju Vich blizu Barcelone. Njegove zadnje ure so smrt pravega krščanskega junaka. Že v mladih letih je bil Don Llado vnet častilec Marijin. Ko je postal duhovnik, je bil nenavadno pobožen in goreč dušni pastir, ki je najrajši pridigal o Materi božji. Po teh svojih govorih in vnetem delovanju je zaslovel po vsej Kataloniji.

Ko se je pričelo preganjanje katoličanov in duhovnikov, so nazadnje tudi njega zgrabili ter ga odvedli na strelišče, da ga tamkaj ustrele. Med sprevo dom pa so zelo grdo z njim ravnali. On pa se je vsem surovostim vojakov smehljaj in je na vsako surovo besedo prijazno ter ljubeznivo odgovoril. To je rdeče vojščake tako presenetilo, da je eden izmed njih nazadnje vzkliknil: »Tale pa nima niti trohice strahu v sebi!«

Kanonik Don Llado pa mu je prijazno odgovoril: »Srečen sem, da sem v vaših rokah. Vse svoje življenje sem ljubega Boga prosil treh milosti. Prva milost, ki sem Boga zanjo prosil, je ta, da bi svojo dušo zveličal. Ta se mi v temle trenutku zdi, da mi je že zagotovljena. Nato sem prosil Boga, da bi smel umreti mučeniške smrti. Kakor ste mi ravnokar povedali, me mislite usmrtiti. Nič ljubšega mi ni, kakor da bom smel svojo kri preliti za svojega Zveličarja. Vendar bi želel — in zato sem prosil Boga kot tretjo milost — da bi moja smrt pomenila zveličanje vsaj ene duše izmed vas.«

Duhovnik je te besede spregovoril nenavadno goreče in iskreno, nakar je začel prijazno in prisrčno gledati po možeh, ki so stali okoli njega in ki so ga zdaj zdaj hoteli ustreliti. Možje so doslej duhovnika mirno, dasi brezbrizno gledali. Ko pa je spregovoril zadnje besede, so se njihove vrste nekam razmajale. Nenadno pa je eden izmed njih skočil iz vrste, vrgel v stran svojo puško, padel duhovniku k nogam ter zaklical, da bi tudi on rad umrl za Kristusa.

Vojaki, ki so videli ta prizor, so se zdaj razjezili. Surovo so brž oba potisnili k steni. Puške so zagrmle in oba sta padla mrtva. Svetemu duhovniku-mučencu je bila uslišana tudi tretja njegova prošnja.

Pošta malega Jezusa

Predragi Lučkarji!

Hvala Vam najlepša, da ste se v tako obilnem številu odzvali mojemu povabilu in mi opisali naslovno sliko »Luči«. Obljubil sem, da bo najboljši popis nagrajen. Danes to obljubo ponavljam in jo celo povečam: **dva najboljša spisa bosta nagrajena.** Dobila bosta lep kipec malega Jezusa. Pohitite! Do 5. oktobra pošljite spise na naslov: **Uredništvo »Luči«, Ljubljana, Marijin trg 4.** Oba najboljša spisa bosta tudi priobčena. Urednik.

Iz Blance ob Savi.

Kako dolga sta mi bila ta dva meseca počitnic, ker nisem dobivala »Luči«, ki jo zelo rada čitam. Mi blanški otroci jo že imamo tretje leto naročeno. Meni se zdi, da je premajhna, ker rada bi veliko, veliko lepega čitala. Vsako številko prečitam po trikrat ali štirikrat. Najprej prečitam »Pošto malega Jezusa« in »Naše rajne prijateljčke«, potem pa drugo. Jaz sem naročnica in bom ostala, dokler ne bom zapustila šole. Kadar bom šolo zapustila, bo pa postala naročnica moja sestra.

Naročnica sem tudi »Zamorčka«; gotovo Vam je znan. Večkrat pošljem znamke, staniol in podobice za uboge zamorčke. Pa tudi kakšen dinarček vržem v zamorčkov košek.

Kako dolgo sem se pripravljala pisati Vam v daljno Ljubljano, ker pa nisem prej poskusila, sem pa morala čakati na konec teh dolgih počitnic. Zdaj, ko je prvi led prebit, se bom pa mogoče večkrat oglasila.

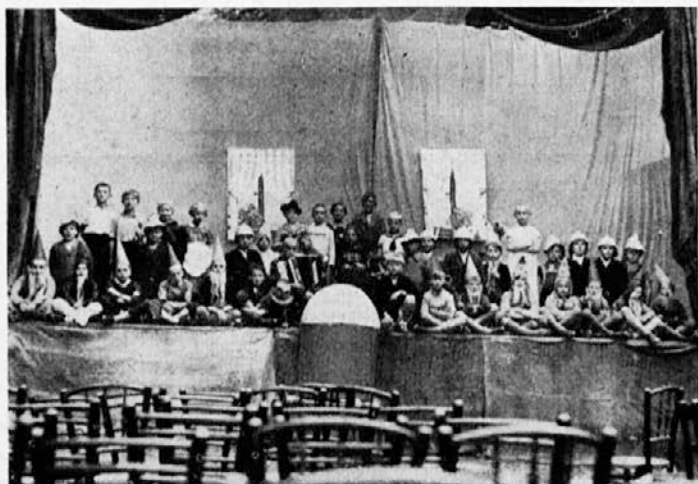
Pavla Omrzel,

učenka V. razreda na Blanci ob Savi.

Iz Kamnika.

Konec šolskega leta smo se tudi mi otroci kamniške šole ojunčili ter uprizorili na prostornem frančiškanskem dvorišču pod vodstvom g. kateheta in g. učitelja otroško igrico »V Indijo Koromandijo«. Igralci so svoje vloge dobro izvedli. Gledalci so bili vidno zadovoljni. Čisti dobiček smo namenili za prenovitev frančiškanske cerkve. Ob tej priliki smo se dali tudi fotografirati, kakor kaže priobčena slika.

Pogačar Franci,
učenec IV. razreda deške šole.

»Indija Koromandija« v Kamniku.

Naši rajni prijateljski

† Urška Srečnik. Naša draga Urška nam je umrla kar na hitro. Komaj smo zvedele žalostno vest, da je bolna, že smo slišali še bolj žalostno novico, da je umrla. Pokopali smo jo s pesmijo in rožami. Mislile smo si: gotovo ima ljubi Bog v nebesih še premalo angelčkov, zato je hotel imeti še Urško. Njena zavetnica sv. Uršula, ki ima god prav isti teden, ji je izprosila srečno smrt, da je umrla tako mlada, pridna

in pobožna. Vedno je prebirala »Luč«, sedaj je pa pri luči Jezusu, kjer prosi za svoje starše in sestrice, pa tudi za nas njene součenke. Prosi za nas Jezusa, da se v nebesih zopet vidimo!

Učenke II. razreda ljudske šole v Tržiču.

† Jože Žust. O sv. Stanislavu beremo: mlad je bil, pa je izpolnil veliko let. Tudi naš Joško je umrl mlad, star šele 11 let, pa je bil že tako svet. Res verjamemo, da mlad umrje, kogar Bog ljubi. Najboljši je bil v razredu in najpridnejši. Skoraj vsak dan je bil pri sv. maši in sv. obhajilu in nad vse

rad je hodil k Marijinemu vrtcu. Toda bil je precej bolehen, srce je imel slabo. Samo en dan smo ga videli v petem razredu, potem je ležal več mesecev bolan: zelo je trpel, pa nikdar tožil, vedno je bil vesel in vse svoje trpljenje Jezusu daroval in veliko je molil. Imel je vročo željo, da bi postal duhovnik in sam je rekel mami, da ima najbolj rad Boga, potem duhovnike, potem pa starše. Vsa leta je bil naročen na »Luč« in v boleznih je skoraj vsak dan povpraševal, kdaj pride »Luč«. Umreti se ni bal, saj je tako želel priti v nebesa k svojem Jezusu, le to mu je bilo hudo, da bodo starši žalostni, saj je bil njihov edini sin. 9. decembra ga je Bog poklical k sebi, da ga bogato poplača za njegovo lepo življenje. — Joško, ki si imel Jezusa tako rad, prosi ga, da bo naša mladina živela po tvojem zgledu.

Zaletel Vinko,
katehet v Tržiču.

† Verica Šepelnik, učenka 2. razr. mešč. šole v Lichtenthurnu. — Naj Ti postavimo skromen spominček, draga naša Verica, tudi v »Lučki«, katere vestna naročnica in čitateljica si bila vsa leta. Kako rada si prebirala drobne lističe še v svoji zadnji težki bolezni! V bolnišnico smo Ti prinašale list

in vsakikrat si ga s smehljajem pozdravila. Zdaj, Verica, pa ne čitaš več iz »Lučke«, zdaj si ob večni Luči sama, upamo, da srečna in blažena.

Zakaj si nas zapustila, Verica, sedaj ko žari zunaj sonce, zveni smeh in petje? — Nisi mogla kljubovati neizprosni smrti! Tvoje telo se je zaman upiralo ledeni vihri; odšla si in smejoči se maj ti ni mogel poljubiti tvojo hrepenčo dušo.

Med trepetajočimi svečami si ležala lepa kot angel. Sama si zaprla, Verica, svoje kot nebo jasne oči, polne dobrote in miline. Krog usten ti je zaigral vesel, lahen smehljaj: »Prestano je!« V mehke lase ti je vpletla mamica bele cvetove. Tvoja voščena ročica je stiskala razpelo, v levici pa si držala mirtin cvet. Po belem oblačilcu

so širile svoj blagi vonj modre, skromne vijolice in beli nageljni. Položili so te k večnemu počitku in zaprla so se črna vrata. Belo cvetje se je usulo na črno zemljo, ki je sprejela vase to nežno, mlado cvetje.

Grobna tišina je vladala tedaj v razredu, kamor so se součenke vrnile po tvojem pogrebu, Verica. Žalostnih oči in molčečih usten smo zrle druga na drugo. Pekoča boleost je krčila mlada srca. Toda tebe, Verica, ni bilo več. Že si snivala na božji njivi v mirnem domu, kjer so vrata v večno veselje.

Počivaj v miru, draga Verica, in prosi tam v večnem domu za nas, tvoje součenke, da pridemo prav vse nekoč tja, kjer cvete večni maj.

Šterk Frida,

učenka II. a r. v Lichtenth. zavodu, sošolka.

Uganke

Rešitev ugank v »Luči« št. 1.

1. Dekličina molitev:

Marija, rože v meni že cveto;
zastri mi jih z brezmadežno roko.

2. Podobnica: Pikapolonica.

3. Podobnica: petek, četrtek.

4. Dopolnilna zlogovnica: naplavina, luna, nenadoma, napitnina.

Vse štiri uganke v »Luči« št. 1 so pravilno rešili sledeči:

Svoljšak Ivan, Marjan, Matko, Terezika; Remec Joža, Kapš Alojzija, Veselko Maks, Horn Darko, Komidar Marjeta, Malovrh Slavko, Znidaršič Dušan, Dane, Gartner, Janez, Leskovar Milena, Demšar Marinka, Bratina Darija, Langus Vladimira, Leskovec Irma, Leskovec Majda, Sodja Minka, Jug Zlatica, Pucelj Stanček, Cuderman Cirila, Mirko, Slavko, Hribar Danica, Logar Gorazd, Želič Pepca, Bohinc France, Franken Henrik, Sever Vinko, Zajec Adolf, Golež Janez, Serčer Dušan, Slopár Jože, Šraj Mihael, Čemažar Zvonko, Rotar Ferdinand, Janežič Janez, Himmelreich Franci, Vedral Joško, Pregelj Marjan, Sarnavsky Vlado, Pungartar Ivan, Dekleva Anton, Matičič Marko, Videnšek Milica, Kramarič Anton, Martelanc Nadica, Gašperič Mici, Jerman Ana, Spreizer Malka in Zupančič Marija.

Izžrebani so bili sledeči: Joža Remec, uč. 2. razreda ljudske šole v Radovljici; Sodja Minka, 6. razr., Bohinjska Bistrica; Stanček Pucelj, 3. razr., Beograd in Rotar Ferdinand, 5. razr., Marijanišče.

„Jezusovi dnevi“ za oktober

[illegible]

Lučkarji!

Naj ne bo v mesecu oktobru nikogar, ki ne bi izpolnjeval ves mesec »Jezusovih dni«. Darujte pa ta mesec vse vaše žrtve Gospodu, da bi ohranil mir med narodi in da bi ponižal sovražnike svete Cerkve. — Lučkarji, rešite svet! Vas bo Jezus čisto gotovo uslišal.

»Luč« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čeč). Stane za vse leto 5 din. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.